

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci navrhovateľa: **A. S.**, štátny príslušník Pakistanskej islamskej republiky, zastúpený JUDr. B. B., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nitra**, Kalvárska č. 2, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UHCP-NR-NR-AV-10-013/2010 zo dňa 21.05.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/23/2010-20 zo dňa 26.08.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/23/2010-20 zo dňa 26. augusta 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave rozhodnutím č. k. 42Sp/23/2010-20 zo dňa 26.08.2010 potvrdil rozhodnutie č. UHCP-NR-NR-AV-10-013/2010 zo dňa 21.05.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňa 21.05.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní a podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov (ďalej v texte len „útvár“).

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a dospel k záveru, že odporca postupoval správne, keď zaistil navrhovateľa pre účel právoplatne uloženého trestu vyhostenia a pokiaľ išlo o námietky navrhovateľa ohľadom údajnej nemožnosti jeho vyhostenia z dôvodu, že sa ho opakovane v minulosti nepodarilo vyhostiť, krajský súd mal zato, že tieto neboli dôvodné, nakoľko neexistuje zákonné ustanovenie, ktoré by nedovoľovalo zaistiť cudzinca opakovane, a to aj pre ten istý účel, najmä keď trest vyhostenia v tomto prípade stále trval. Odporca teda správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a tým, že navrhovateľa zaistil, nedošlo k pozbaveniu osobnej slobody v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor“). Odporca rozhodol vecne správne, a preto krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie odporcu a vec mu vráti na nové konanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p., keďže, podľa jeho názoru, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní poukázal na § 62 ods. 1 a 3 zákona o pobyte cudzincov a na čl. 15 ods. 1, 4 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „smernica“) a uviedol, že smernica považuje zaistenie za donucovacie opatrenie, ktoré sa má použiť až vtedy, ak nemožno použiť iné menej prísne opatrenia, ako sú pozbavenie osobnej slobody. Zaistenie je pritom závislé od správania sa zaisteného, čo vyplýva z ods. 1 a podľa čl. 15 ods. 5 smernice len na maximálne 6 mesiacov. Podľa názoru navrhovateľa, stanovené doby vymedzujú len absolútne vonkajšie hranice trvania zaistenia, preto každé zaistenie, predchádzajúce odsunu, musí byť čo najkratšie a trvať len dovtedy, kým

prebiehajú a s náležitou starostlivosťou sa vykonávajú prípravy na odsun. Zaistenie treba ukončiť, ak už naň nie sú splnené podmienky alebo ak už neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že vnútroštátne orgány musia konať s náležitou starostlivosťou, aby zabezpečili, že obdobie takéhoto pozbavenia slobody bude obmedzené na čo možno najkratší čas; ak však konanie nie je vedené s požadovanou starostlivosťou, pozbavenie slobody prestáva byť oprávnené z hľadiska čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a poukázal na rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 30. novembra 2009 2010/C 24/28, kde Súdny dvor konštatoval, že článok 15 ods. 4 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že len skutočný predpoklad, že môže dôjsť k úspešnému odsunu s ohľadom na lehoty stanovené v odsekoch 5 a 6 toho istého článku, zodpovedá odôvodnenému predpokladu na odsun a že tento neexistuje, pokiaľ sa zdá nepravdepodobným, že dotknutá osoba bude s prihliadaním na uvedené lehoty prijatá v tretej krajine.

Navrhovateľ namietal, že krajský súd vo svojom rozsudku neuznal jeho námietku, že opakované zaistenie pre ten istý účel je vlastne obchádzanie ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, resp. čl. 15 ods. 5 smernice, kde je zákonom vymedzená lehota oprávnenia správneho orgánu pozbaviť účastníka konania slobody na maximálnu dobu 6 mesiacov a domnieval sa, že rozhodnutím žalovaného bol porušený zákon.

Navrhovateľ namietal aj úvahu krajského súdu, že pokiaľ správny orgán nemá v zákone vyslovený zákaz opakovaného zaistenia pre ten istý účel, môže to urobiť. Navrhovateľ tvrdil, že pre štátny orgán by mala platiť opačná zásada - "čo nie je povolené, je zakázané". Opakovaným zaistením tak došlo k porušeniu oprávnenia zaistiť cudzinca maximálne na 180 dní a správny orgán rozhodnutím o opakovanom zaistení po neuskutočnení vyhostenia v čase prvého zaistenia zasiahol do práv žalobcu, vrátane práv chránených v čl. 5 Dohovoru.

Odporca v liste zo dňa 15.10.2010 uviedol, že nepovažuje za potrebné sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadriť.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 21.05.2010, založenej v administratívnom spise, bolo zistené, že navrhovateľ pricestoval na územie Slovenskej republiky (ďalej len “SR“) prvýkrát v roku 2005. Prišiel z Ukrajiny, bez cestovného dokladu a bez platného víza, pričom už z Pakistanu vycestoval bez cestovného dokladu. Uviedol, že na území SR ako aj v Schengenskom priestore nemá žiadnu rodinu ani príbuzných.

Z obsahu administratívneho spisu bolo ďalej zistené, že navrhovateľ požiadal na území SR o udelenie azylu spolu štyrikrát. Prvýkrát dňa 16.08.2005, avšak rozhodnutím Migračného úradu v Bratislave, č. MU-1660/PO-Ž/2005 zo dňa 21.9.2005, právoplatným dňa 21.11.2005, mu azyl udelený nebol. Druhýkrát požiadal o udelenie azylu dňa 16.12.2005 a tretíkrát dňa 29.05.2006; obe konania boli zastavené. Štvrtýkrát požiadal o udelenie azylu dňa 28.02.2008; Migračný úrad v Bratislave rozhodnutím č. MU-94-19/PO-Ž-2008 zo dňa 26.09.2008, právoplatným dňa 30.03.2009 navrhovateľovi azyl neudelil, neposkytol mu ani doplnkovú ochranu a rozhodol, že v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka jeho vyhostenia.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4T 71/2007 zo dňa 25.10.2007 bol navrhovateľ uznaný vinným z prečinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej len „trestný zákon“) spolupáchateľstvom podľa § 20 trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok a podľa § 65 ods. 1 trestného zákona mu súd uložil trest vyhostenia z územia SR vo výmere deväť rokov.

Dňa 21.05.2010 bol navrhovateľ prevzatý príslušníkmi Mobilnej jednotky Komárno Riaditeľstva cudzineckej polície Nitra z Ústavu na výkon trest odňatia slobody Želiezovce, kde vykonával trest odňatia slobody v trvaní jeden rok, na ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného

súdu Dunajská Streda sp. zn. OT/3/2009 zo dňa 27.05.2009, právoplatným dňa 08.09.2009, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c) trestného zákona. Dôvodom jeho odsúdenia bolo marenie výkonu rozsudku č. 4T 71/2007 zo dňa 25.10.2007, v ktorom mu bol uložený trest vyhostenia. Po predvedení navrhovateľa na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nitra boli vykonané previerky k osobe navrhovateľa a bolo zistené, že tento nie je držiteľom platného cestovného dokladu a na území SR sa nachádza napriek tomu, že mu bol uložený trest vyhostenia na deväť rokov, na základe čoho vydal odporca dňa 21.05.2010 rozhodnutie č. p. UHCP-NR-NR-AV-10-013/2010, ktorým rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a podľa § 62 ods. 4 ho umiestnil v Útvare pre zaistenie cudzincov Medveďov (ďalej len „útvár“).

Proti rozhodnutiu o zaistení podal navrhovateľ opravný prostriedok na Krajský súd v Trnave, ktorý sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu a rozsudkom č. k. 42Sp/23/2010-20 zo dňa 26.08.2010 rozhodnutie odporcu potvrdil.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. januára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu (§ 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov).

Podľa § 63 písm. e) a f) zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia cudzinca, či trvá účel zaistenia a je povinný zaisteného cudzinca bez zbytočného odkladu prepustiť, ak zanikol účel zaistenia, na základe rozhodnutia súdu alebo ak uplynula lehota zaistenia.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení. Odporca tak správne odôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4T 71/2007 zo dňa 25.10.2007, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia z územia SR vo výmere deväť rokov, keďže práve výkon trestu vyhostenia je jedným z dôvodov, pre ktoré môže policajť zaistiť cudzinca podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. V konaní tak neobstála námietka navrhovateľa, že išlo o opakované zaistenie, keďže nezákonnosť zaistenia nie je možné odvodzovať len z toho dôvodu, že sa jednalo o opakované zaistenie, keďže navrhovateľ bol z územia SR vyhostený na 9 rokov, tento trest stále trvá a napriek tomu sa navrhovateľ na území SR zdržiaval. Odvolací súd dal do pozornosti aj to, že navrhovateľ v minulosti niekoľkokrát svojvoľne opustil pobytový tábor Gabčíkovo, v ktorom čakal na rozhodnutie o udelení azylu a za marenie výkonu rozhodnutia súdu ohľadne trestu vyhostenia už bol odsúdený k trestu odňatia slobody na 1 rok. Z uvedeného konania navrhovateľa tak bolo možné vyvodiť záver, že navrhovateľ so svojím vyhostením nesúhlasí a dobrovoľne z územia SR odísť nechce, napriek tomu, že sa v SR zdržiava nelegálne.

Na základe vyššie uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a

k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku, teda nemal odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona, ktoré bolo potrebné posudzovať samostatne, avšak aj vo vzájomnej súvislosti, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. januára 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková